

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Non minus errat malus dives qui se excusat quod divitiæ non sint malæ;
quàm si quis accusaret divitem, quasi sint malæ divitiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

benè his & fructuosè non usus fuerit, malus dives & puniendus habeatur.

Matth. 10.

Deinde verò positivè malum tales divitiarum faciunt, quia sic apparet eas inordinatè amari, ex quo amore tam multa profluunt alia vitia, ut asseveret Sapiens *Nihil esse iniquius quàm amare pecuniam: hic enim & animam suam vanalem habet, quoniam in vita sua projecit intima sua.*

Ex quibus Scripturæ Verbis quod Tertium erat declarandum, apertè patet, nempe his ipsis divitiis cœlum à divitibus perdi, quibus facile poterat comparari. Quid est enim vernalè habere animam, nisi suam cœli partem dividere, seu exponere commutandum cum terrenis bonis? Nam utrumque simul ita est conjunctum, ut jactura cœli & animæ sit amborum una prorsus indivisive perditio. Quàm præclare verò quod additur, *Quoniam in vita sua projecit intima sua.* Nihil poterat expressius dici, si ve ad declarandum quomodo bono divitiarum usu poterat emi cœlum, si ve ad demonstrandum quid sit quod alioquin pereat. Nam sicut intima corporis in animante sunt illa vitæ naturalis instrumenta, quæ nutriendo, fovendo, & sustentando deserviunt corpori; sic domestica illa opera in quibus versantur quotidiani divitiarum usus, sunt illa supernaturalis vitæ media & instrumenta quæ salvandæ deservient animæ, si hunc finem sibi dives proponeret, hoc est, si non aliter dives vellet esse dives, quàm quia Deus vult ipsum divitem; si non aliter divitias domi & foris impenderet, quàm prout scit velle Deum; si non aliter domos, mensam, vestes & cunctam suppellectilem sibi suisque vellet adornare, quàm ut placeret Deo, suæque animæ sciret expedire; tunc dives suis divitiis sic religiosè dispensatis, non minus sibi cœlum & salutem æternam operaretur, quàm dum eas in pauperes effunderet; quoniam ubicumque par est Dei voluntas, par ibi meritum & par est præmium. Sic est autem Dei voluntas, ut qui sunt hujus sæculi divites, in necessarios suos usus divitias suas convertant; ac proinde hoc unum illis superest, ut hanc Dei voluntatem in tali divitiarum usu spectare curent; & quantum cæteroquin ex abundantia poterunt juvandis largiri proximis, non negligant aut cunctentur. Hocque illud est quod iubebar Apostolus suo Timotheo: *Ut divitiis hujus sæculi præcipere non subtime sapere, non sperare in incerto divitiarum, sed in Deo vivo, qui præstat nobis omnia abunde ad fruendum, Bene agere, divites fieri in bonis operibus, facilè tribuere, com-*

municare, thesaurizare sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant veram vitam.

1. Tim. 6.

At verò nisi sic bene agerent divites, vide quid accidat animanti projectis intimis; nonne simul à se vitam projicit? Sic planè dives cœlum deperdit & æternam salutem. Sic arbor non ferens fructum bonum, jubetur excidi & in ignem mitti; sic servus in oculis mittitur in tenebras, ligatus manibus & pedibus; sic omnis denique qui sibi thesaurizat & non est in Deum dives, omnino perit sicut ille, cui se in bonis suis nimis amanti dicitur, *Hac nocte animam tuam respicient à te; quæ autem parasti, cujus erunt?* Non de luxu arguitur, non de impietate, non de avaramente, sed tantum de illo fine quem sibi proponebat in suorum usu bonorum, quo scilicet commodè & jucundè illis fruere tur, nulla salutis facta mentione, ut cuius illud esset notum, quòd quibus poterat cœlum emi divitiis, his ipsis perderetur. *Dives qui sursum respicit, ait sanctus Chrysológus, non incurvatur divitiis sed levatur; Unde & qui deorsum spectat, non levatur divitiis sed incurvatur & perit.* De his plura sequenti die, postremis in veritatibus.

Matth. 7.

Luc. 13.

Matth. 25.

Luc. 12.

Serm. 54.

SEXTA VERITAS. I

Non minus errat malus Dives, qui se excusat, quòd divitiarum non sint malæ; quàm si quis accusaret Divitem, quasi sint malæ divitiarum.

RATIO EST, Quia non minus errat qui se nocentem & peccantem excusat, quàm qui accusat innocentem.

Se d malus dives qui se excusat, quòd divitiarum non sint malæ, se nocentem & peccantem excusat? nam cum sit ipse malus ut supponitur, unde nam potest esse illa malitia, nisi ab ipso qui malè bonis utitur? Vel enim malitia est à divitiis, vel à divitiarum usu seu pravo affectu; non à divitiis, quia ipse proficitur non esse malus: nonne ergo ab ipsarum usu, aut potius ab ipso qui malè his utitur? *Sicut dixi, non mala res, vinum, sed mala ebrietas, inquit Divus Chrysológus, ita non mala res divitia, sed mala avaritia, mala cupiditas.* Ac proinde non minus errat malus dives qui se à malitia excusat, quòd divitiarum non sint malæ; quam qui divitem accusarent, quasi malæ essent divitiarum. Quod quidem infra uberius declaratur.

Hom. 2.